RĂZVAN ȚUPA

poetic. cerul din delft
și alte corpuri românești

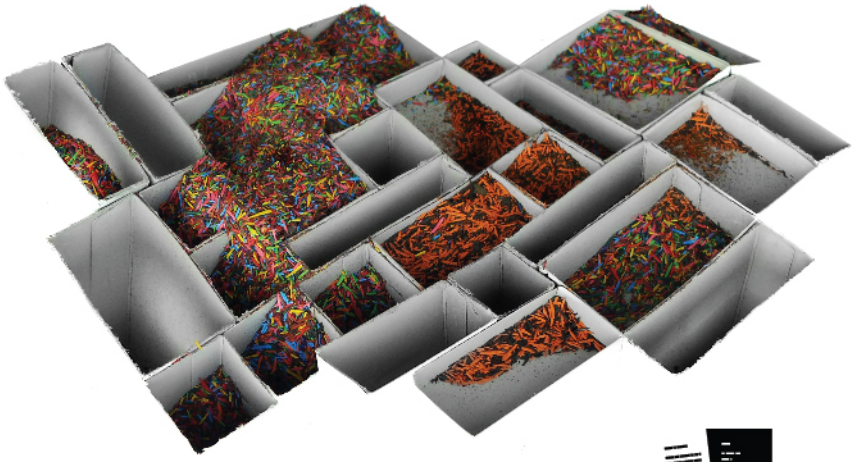

CASA DE EDITURĂ
MAX BLECHER

poetic. cerul din delft și alte corpuri românești de Răzvan Țupa
© 2011 Casa de Editură Max Blecher

Colecția *Plantații*

Redactor de carte: Claudiu Komartin
Concept grafic: Ana Toma

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚUPA, RĂZVAN
Poetic : cerul din Delft și alte corpuri românești / Răzvan Țupa. -
Bistrița : Casa de Editură Max Blecher, 2011
ISBN 978-606-92702-9-5

821.135.1-1

Răzvan Țupa

poetic. cerul din delft

și alte corpuri românești

Casa de Editură
Max Blecher
2011

Praf de stele

77 de note de poezie și 2 tăceri

surioarei

(3v) cea mai mare parte praf
doar să spunem un praf de stele abia
sesizabil un praf
presărat pe suprafața depravată
a atingerii iar gustul e
singura scăpare într-o zi
când totul se apropie a-
menințător, guști mesteci
ușor și tot ce simți se
topește

(4) e ca și cum acum
într-un sens discret
totul ar fi perfect
și nu ajung să văd exact
niciun drum
de fapt

ca să ajung până acolo
ar trebui să mă fi topit
și tot ce sunt
să se fi scurs într-un loc
dintr-un loc acolo

(4v) la lumina telefonului
îmi căutam cheile, bricheta, un bilet, carnetul
pixul și nici un semn
nimic de la tine
poate doar telefonul
care se stinge acum

(5) un pic toate lucrurile
sunt din capul nostru
și asta nu e întotdeauna
cea mai fericită soluție
am vrea măcar o dată
să întâlnim pe cineva
diferit de noi o
altă persoană care
poate

(7) atât. numai câteva vorbe
și aerul care se întoarce moale
în jurul tău.

coborai grăbită scara de ciment
și asta se întâmplă încă
nici măcar o singură clipă
nu te-ai oprit
abia trezită din somn
cu pantofii sport dezlegați la șireturi
te-ai gândit că se poate
și asta s-a întâmplat mai demult
nici nu se vorbea despre tine
se făcuse seară dar și asta
știm că se poate numai graba
aceea inexplicabilă are mereu alt sens

(9) acum noaptea încearcă să
ne asigure că lumina
vine din vise

un lunetist finlandez este ales să nimerească luna
totul să se întoarcă și
pleoapele să trezească iarăși
lumea

cu o singură privire
tot ce ai fixat rămâne
în aer nu o să cadă
pentru că nu mai are când

(10) de cele mai multe ori
de o parte și de alta
a vocii sunt alte voci
doar că tu folosești liniștea

forma pe care o iau
lucrurile
o dată ce sunt spuse

este de fiecare dată
lumea
pe care o păstrezi

singura lume posibilă
o senzație reală
dar senzație și de aici
se poate începe se poate construi

(11) ca atunci când aveam impresia
că, uneori, ceea ce visez poate să schimbe lumea
și cu bărbia ușor aplecată
nu mișcam nici un deget atunci
o dată ce mă trezeam
micșoram ochii și alegeam
toți împreună ordinea zilei

(13) iar în spatele sticlei doar manechine privesc
noile colecții scoase în oraș
de ființe moi care nu rezistă
sub presiunea viselor cedează zilnic

în fața unor haine pe care privitorii
sunt fericiți că nu le vor mai purta niciodată

doar diminețile dau impresia
că nu se vor sfârși vreodată
exploziile defilării cu sentiment

doar acolo dincolo de oglinda
străvezie a magazinului
toate acestea au loc acum

(14) da, după ce înveți să fii atent
e ușor: lucruri care vin de la
sine:
tot ce știu, dar nu mă gândesc
pentru moment,
tot ce e real și
încă departe

dintr-o dată, ezitant

nu mai spui nimic;
doar zâmbești liniștit

respiri:

(15) până la urmă totul a fost bine:

în cartierul mărginaș cu blocuri
în ruină dar locuite
gata să cadă dar încă bucuroase
puțin amenințat am pornit
spre margine spre locurile cunoscute

înainte să ajung la fețe familiare
am privit un ocean uriaș
plin de blocuri de gheață

venind spre mine ce am crezut
că e un hipopotam ieșind pe mal
era doar partea din față a unui urs alb
cu ochii blânzi dar cu colți
repeziți spre mine

(17) ca și visele, stelele nu se termină dar
asta ai crede și despre liniile
de tren dacă ai fi o furnică pusă
pe judecăți definitive între șine

oricum ar fi fiecare pas pe care
l-ai face tot o întreagă călătorie
ar fi când ar fi
să se hotărască o singură dimen-
siune pentru toată lumea.

(18) locul în care ne întâlnim este
înconjurat de liniște poți să ajungi
oricând oriunde și bucuroasă te
poți întoarce și toate momentele
radiază străluciri mari și mici
de aici
oricine vrei să fie cu tine este aici
și zâmbim

(19) dacă într-o mână ții luna
în cealaltă poți să fii sigură
că simți zimții adolescenți ai soarelui
și poate că nu este tot
dar de aici încolo deschizi o palmă
este zi, o deschizi pe cealaltă și
toată lumea se odihnește

(20) și în fiecare mână ți se deschide
o zi pe care speri să o trăiești la un moment dat
cele mai frumoase zile sunt
chiar cele pe care le ții în palmă
și zilele tale fiecare ești
tu

(21) da, te gândești: uneori
cel mai bine este să te întâlnești
cu oameni pe care știi că nu ești
obligat să îi vezi la nesfârșit

da, te gândești: acum
încă nu este prea târziu
încă putem să ne amintim și
tot ce vrem avem în minte

da, te gândești: și ești

(23) când scriu aici mai înclinat
la tine se întunecă iar tot
ceea ce descoperi acolo
eu descopăr aici
mă și tem un pic
dar distanța face ca totul
să fie sigur

(24) numai camere cu ferestre mai mult
sau mai puțin deschise
și tot ce alegi este doar o cameră
cu tot ce-i trebuie
în fiecare zi montezi camerele astea
și alte camere în care montezi camere
camere mai mari în camere mai mici
ceea ce sună promițător

(25) pe umărul fiecăruia dintre noi
este capul altcuiva și tot
facem prezentările

bună, el e capul meu
bună, ea e fruntea pe care mă bazez
bună, bună, suntem prețioși
în fiecare secundă mai ales

acum când
ne cunoaștem

(27) cópii perfecte cópii aproximative
cópii ideale și toți numai versiuni
ale tale
ale unei singure persoane
pe care o tot descoperim
de fiecare dată
când ne gândim
unde și în ce fel
să ne ducem mai departe
când am dus coșul de sârmă
la locul lui și ne uităm
prin parcare după ieșire

(28) între aerul cald și aerul
rece trebuie să mă bucur
de nori

Între aerul cald și aerul
rece este spațiul ăsta
neclar

Între aerul cald și aerul
rece ne întâlnim fără nicio
concluzie

Între aerul cald și aerul
rece am putea să mascăm tot în
ploaie

(29) **deja**

și
ceea
ce
e
perfect
nu
are
cum
să
treacă
deci
nici
să
vină
ceea
ce
e
perfect
e
aici

(30) în mijlocul străzii
mașini în stânga mașini
în dreapta mașini înainte
mașini înapoi și tu
într-o mașină
cu telefonul deschis
și lacrimi ca niște motorașe
sclipind în colțul pleoapei

(31) și tot ce știam că nu are cum
să se întâmple vreodată am luat pe
numele nostru liniștiți că
nu o să fie nevoie să avem
grijă de ceva ce nici nu are
cum să fie
și am dat înainte convinși că
nicio spaimă nu are cum
să ne-ajungă după
tot ce s-a întâmplat și
înainte de ce nici nu ar fi trebuit să fie și acum
uite: suntem chiar aici

(32) **luni**

nu e o zi e o serie de momente
pentru care parcă nici nu avem
timp. și așa cum ne tot gândim
într-o zi ne trezim târziu și
suntem gata pentru o bucurie
pe care nu știam cum să o numim
și de-asta aproape că ne
chinuia în fiecare vis în care
ni s-a descoperit

(33) **marți**

nu am nicio speranță
și de aceea sunt sigur
că fiecare lucru pe care
îl facem azi este o mică
operă perfectă cum pui ceai
în cană și o picătură sare
pe farfurioara de porțelan
exact cum trebuia complet
și ai timp să o ștergi cu un șervețel
simplu alb încet

(34) **miercuri**

se termină foarte târziu dar
se termină ceva și putem
să ieșim la cumpărături
cu un coș uriaș pe rotile în care
strângem lucrurile mici
și utile pline de o speranță
minusculă ca acele cu gămălie
cu care prinzi pe perete un bilet
cu un singur cuvânt: bucurie

(35) **joi**

te uiți pe fereastră la fel
ca în fiecare zi la fel
ca în fiecare an la fel
ca în fiecare epocă pe care
nici nu mai are cine și-o aminti
doar tu la geam se vede că
te doare că asta a fost mereu tot

(36) **vineri**

se întâmplă să vii cu toate
nuanțele serii pe urmele tale
lovindu-ți oglinda retrovizoare
cu urmele zilei în care
nu o să ne mai întoarcem niciodată
pentru că niciodată nu o să mai
fim așa siguri că tot ce se poate
este să fim aici

(37) **sâmbătă**

este destul de devreme și
nici măcar nu ne-am trezit
aleg un vis la întâmplare și
știu că e destul de târziu
ca să ezit mai degrabă recunosc
în loc de copaci linii și
în marginea străzii un scris cu
marginile pietrelor și garduri
vii trasând cuvinte în limba
pe care doar tu o știi

(38) **duminică**

e personal ce ne gândim
să facem în loc să ne
hotărâm să numim totul
într-un fel care poate fi
recunoscut de ceva obiectiv
ca radio cultural sau
jurnalul intim al stelelor
și când se întunecă putem
să ne întoarcem

(39) **h #1**

aproape un vis în care
totul e permis și poate
destul de tare ca să știi
că nu ți se pare și poți
să lași gândurile astea
să își vadă singure de treabă
și toți plutim în noapte ca
într-o cadă cu tot ce ne amintim
intim

(40) **h #2**

într-un lift nu sunt foarte
multe opțiuni fie privești
înainte fie în jos fie
și asta se întâmplă foarte rar te uiți
în ochi unde s-ar putea
e foarte posibil să te vezi
tot pe tine

(41) **h #3**

o plimbare pe bicicletă prin
lumea viitoare și cea trecută
și totul sub pleoapele tale
ușor amuzate și tu aici
cu toate astea în minte
devii ușor ușor toată lumea

(42) **h #4**

tot felul de momente inclusiv
cele mai nefericite și atunci
cum să definești toate
lucrurile pe care nici măcar
nu ți-ai dori să ți le mai
amintești dar acum poți
și vrei să înțelegi de ce
numai ceea ce te-a durut
cândva te-a format și
aproape nimic altceva

(43) **h #5**

și ceea ce vine de la sine
se transformă în tine în ceva
ce ți-ai dori foarte mult să spui
că este ceea ce numai tu
poți controla
dar se mai întâmplă să avem asemenea
senzații și legat de ceea ce
nimeni nu poate să ghicească
și să provoace cum ar fi vremea

sau numerele de la loto
și unii dintre noi trăim
provocând asemenea lucruri
fără să știm toată viața
și chiar dacă ne întâlnim
nu are legătură cu asta

(44) **h #6**

e destul zici și te ridici
îți iei papucii și încerci delicii
sub duș

pentru toată pielea îți spui părerea
despre ce-o să fie dincolo de nebunie
când ieși

(45) **h #7**

și acum ești pe drum
poate nu ai plecat încă
dar în timp ce citești
pornești

și mai ai să te-ntâlnești
cu cei de care nici măcar nu știai
că te cunosc dar care
te visează

în felul meu și eu pornesc

(46) **h #8**

zile de praf, ore de stele
și gesturile mele cu expresia paf

rătăcită pe față, pe fața oricui
spaima locului e o frică de ață

pe care o tragi după tine
mult și bine de îți vine să te împaci

cu orice

(47) **h #9**

momentul în care ți se pare
destul
încă o dată se poate ca toate
să ducă

aici unde tu ai degetul pus pe
un arici

din metal cald și uman aproape
vital
un vis care înțeapă și după ce te-ai trezit
încins

(48) **h #10**

e de speriat cum vor toți lecții
și îndrumători de frecții

cum speră fiecare poveț
ca în loc de fețe fețe crețe
să învețe pe dinafară

cum să nu se mai gândească
să lase pilotul automat să se iveasc

(49) **h #11**

într-o zi o să fim gata
o să știm să ne bucurăm
exact de ceea ce suntem
în acel moment nici mai devreme
nici mai târziu
doar atunci când vorbim

(50) **h #12**

& nici măcar nu o să mai fie
nevoie să știm altceva decât
să vorbim

restul o să vină de la sine
puțină durere și apoi din ce în ce mai bine

pentru că o să suportăm să știm
exacți ceea ce suntem și o să fim
toată lumea intacți

(52) **h #14**

acum pornim și niciun drum
n-ar avea cum să fie un far

doar cel mai greu să știi mereu
cum să te bucuri și să vezi încă

după aia contururi de lucruri
revenind la normal

ca dintr-o lumină puternică

(53) **h#15**

ne gândim că este
destul de târziu dar încă
mai sunt atâtea locuri
în care putem să ajungem
atâtea lucruri de care
putem să ne mai bucurăm
înainte să ne confundăm
cu toate astea și toate
astea să fim și nimic mai mult

(54) **h#16**

poți să te simți înconjurată
de tot ce poți să fii și
mai încolo și mai încoace
dar ce nu poate oricine
este să fie exact ce
ești tu acum

(55) **h#17**

ne fac să zâmbim
zilele în care nu trebuie
să zâmbim ca să dăm
curaj cuiva care stă
strâns pe vine în venele
noastre

(56) **h#18**

când lăsăm să vedem
ce o să se întâmple
cu gândurile noastre
când rămân singure
cu noi

(57) **h#19**

cea mai frumoasă masă
s-a pus pe aromele arse
în cameră și la fiecare
gest
gustăm câte ceva
foarte cunoscut dar
nesperat de exotic
asemenea serii

(58) **h#20**

și de fiecare dată când
rămânem singuri îndrăznim
să fim împreună

și sunt atâtea de spus
încât putem să tăcem

gata să ne auzim
unul pe celălalt

(59) **h#21**

doar și dacă știi
că asta nu e tot
vezi cum chiar de aici
acum pornește fiecare
lucru așa cum îl știm
gata să fie schimbat
gata să fie recunoscut
gata să fie regăsit

în toți oamenii pe care
nu îi știm dar ni se par
familiari

(60) **h#22**

când pornim spre o casă
pe care nu am părăsit-o
niciodată

și în fiecare fotoliu
îi recunoaștem exact pe cei
pe care știm că nu i-am
lăsat nicicând în altă parte

(61) **h#23**

când din lumea ta care
nu este lumea de la televizor
începe o emisie specială
și ceea ce seara luăm drept imagini
la tine se presară ușor
peste blocuri și peste
străzile noastre
sau poate grei de
toată ziua noi
ne lăsăm ușor
sub pojghița fină
ca o atingere
răsfirată peste tot

(62) **h#24**

și fiecare dintre cei
pe care îi întâlnim suntem
doar variante ale noastre
mai bine sau mai puțin
bine
cum am reușit fiecare
dintre noi
unii mai frumos purtându-ne cu noi
alții mai duri cu noi dar nici
un pic mai puțin cu noi
și nu unul, nici doar doi
toți acei voi pe care îi privim
în oglindă

(63)

spun și mă opresc
să îmi recapăt suflul
de fiecare dată când
lași un gând
să ia locul aerului
gata să tremure
cu vocea asta

(64)

și un lucru este un fel
de voce
pe care încă nu am aflat
ce fel de aer o aduce
până la noi

în ce limbă pe care
știm să o vorbim
dar nu suntem siguri
că vrem să o auzim

continuă să fie spuse
toate

(65)

într-un fel și eu și tu
o să ne regăsim mereu
aici între cuvântul alb
și cuvântul mure
tu acum tristă cred
sau fericită (nu mi-ai
răspuns la telefon) sau
dezamăgită (te-am sunat
târziu) dar tot aici
o să găsești ceea ce este
în spatele vorbelor și
te îmbrățișează ca
o aromă din bețișoare
un mare castron cu fructe de pădure
gata să se răstoarne

(66)

ți s-ar fi spus că nu avem de unde să mai scăpăm
mi-ar plăcea să-ți povestesc despre omu' lu' Gopo
care nu cred că a mișcat decât specialiștii. deci suntem singuri
și asta poate să fie spus pe 1000000000 de voci sau și mai bine
mult mai bine poate să fie bătut cu degetele în
marginea capitonată a mesei
în fiecare an mă trezesc cu omulețul ăsta
în cap, nu al lui Gopo, celălalt,
cel cu spânzurătoarea, spânzurat ușor ușor
pentru fiecare literă pe care nu o nimerim

are măcar începutul și sfârșitul: sărbătorile

(67)

e suficient să crezi & vorbele se transformă în transpirație
atingeri
palme lipite una de cealaltă

facem gesturi mărunte ca pentru echilibru și
aproape că plângem ochii mă înțeapă
îmi folosesc obrajii ca pe un teritoriu
unde te poți adăposti oricând

pe burtă legături fine te țin prins de cei care îți sunt dragi

desfaci unul după altul firele transparente
pieptul ți se relaxează și faci asta în fiecare direcție
din care pornești ca să ajungi la tine

în palmele lipite una de alta
faci loc pentru liniile trasate în aer cu fiecare cuvânt

(68)

arunci în aer foamea care se prelinge în fiecare
gest. ai vrea să dormi și brațele s-ar lăsa grele
să atârne pe genunchi visezi în stomac

te ferești de trăznet, de guri de canal închise
de liliecii mici care se aud la mansardă
dar cel mai rău este când picioruşele luminiscente
din jurul fiecărei spaime sapă din visele tale

ai înghiți orice ca să acoperi depărtarea să o
digeri & pielea continuă să nu se facă transparentă

așa te recunosc

(69)

dintr-o sticlă de plastic am făcut gulere
pentru aer și gulerele au rămas acolo
s-au multiplicat amenințătoare: tu

cu mâinile făcute pâlnie cu urechile trase ușor
sub păr. o palmă pornește de pe obrajii de
undeva de foarte aproape de tine

lovește pereții și se amestecă iarăși cu pielea cu firele
de păr încă răsfirate în aer plonjăm

dintr-o îmbrățișare în întâlnirea bruscă
o mângâiere foarte violentă e gulerul nostru
pretențios adunat de prin tablouri vechi tot mai
mult aer între degete și obraz o atingere
conține distanța dintre unul și celălalt

(70) 9

nouă ne apare dintr-o dată
toată lumea împărțită-n două:

cei de care ne tot apropiem
un semn îi trage-n față: alege-i

și toți ceilalți pe care bine-i știm
venim cu toate chipurile trași

la răspundere de toată lumea
glumea cândva un om cu fața ta

ce am făcut de m-ai adus aici
unde explici asemănările
și brusc le împingi cât mai departe

(71) 8

Sigur, se poate și invers să
Privești totul cu ochii aprinși

De realitate, să mai spui
Doar tot ce nimeni nu te lasă
De frică poate sau chiar deloc

Atenți la cum dezarticulezi
Orice om nu e prezent acum

(72) 7

Deloc mai clar decât tine
Deloc mai bine formulat
Și nici cel care se-abține

Defazat față de tine

Poți să vezi, e adevărat
Doar în zilele mai bune
Eu anume sunt celălalt

(73) 6

Dacă întorci cuvântul
Pe dos e moale din terci
Orice încerci e destul

Se întinde pe tine
Cu gesturi aburinde
Te prinde, se ține

(74) 5

Când te gândești să fugi
Ajungi exact ce ești

Nu te grăbești ai pungi

Cu lungi scrisori și știi
Ce ții și ce arunci.

(75) 4

Mai sunt unele
Vise mute când
Un gând alene
Alunecă surd

(76) 3

Trăim unele lucruri destul
De rapid pentru un
Om care așteaptă soluții

(77) 2

Numai că uneori
Doar cuvinte apar

(78) 1

și tu

cuvinte

(79)

câte lucruri care să merite altceva decât atenția iar
asta este chiar scuza cea mai bună pentru a păstra distanța
pentru a inventa exact spațiul de care este nevoie ca să
nu mai fie vorba despre tine și despre lucrurile pe care le fac
în continuare ca o pauză în protestul continuu al lumii

în greva inerției în gura lucrurilor care
nu înghit nimic
doar tac și ar fi suficient dar devin
o rană care nu are margini
decât în jurul tău și uneori rana asta

începe să se topească

în tine și îi spui dragoste
poeme sportive

Cerul din Delft

blitz negru

și ating asfaltul cu talpa rigidă a ghetei
se ridică încet mici forme abia amintind de lucrurile cunoscute
mici semne încep să se adune dintr-un vis în altul când ești pe
terenul de fotbal și bara se zguduie în capătul unei traiectorii
spectaculoase
pe care ai cucerit-o în aer

și în pragul unei case cumva rustice două siluete își spun tot
cu gura căscată „știu" cumva ultimele știri sunt depășite de ceea ce
crainicul nu are cum să spună
acum

o minge ușor zgâriată de porii betonului
lovește portiera mașinii din parcare
o secundă am tăcut toți

urmează publicitate
aerul rece se crispează la atingerea ta și imediat aproape
visează zgomotul sec înconjurat de piele

ieșire în decor

zgomotele minuscule pe care le ții sub guler se strecoară intermitent
spre piele spre porțiuni mărunte de culoare rămase afară printre
nasturii de la gât
tricouri cu fața ta lipită pe interior deschise ușor la piept deschise și
iarăși închise în ritmul alergării
tălpile ți se strâng ca niște animale mici în bumbacul încins
abia scâncesc

când

câteva picături de transpirație îți desenează spatele
desprins ușor din aer
cu formele drepte ale fiecărui pas aruncate în față
pulsul atinge un platou de liniște în jurul căruia
se desfășoară pocnetul regulat al șireturilor

când

degetele se încordează în pantof și vocea unei relaxări subite
urcă de-a lungul piciorului atinge vertebrele mărunte una după alta
îți înconjoară gâtul ușor și te oprești brusc părul îți cade pe față

contur lejer

vroiam să văd de fapt dacă se poate coborî din fugă
undeva sub limita lucrurilor pe care le poți uita, undeva unde
poate nu mai sunt lucruri unde orice ar ieși din adăpostul ochilor
complet deschiși
forțează aerul forțează aerul adunat între limitele dintre inspirație
și expirație

și asta-i singura tensiune

tot ce e posibil e numai o amintire îndepărtată
pe care te încăpățânezi
să o regăsești lipită pe sub hainele tale prelinsă prin porii
străpunși de fire de păr
împinsă în vasele de sânge în gândurile pe care le lași
să alerge prin tine

și în secunda în care pleoapele coboară apari și inventezi
lumea invizibilă
imediat ce ochii se deschid la loc după o clipă
clipesc

semnele de pe gleznă

în acea jumătate de oră când fiecare persoană pe care o vezi
te dărâmă de frumusețe și aparențele pe care e mai sigur
să le păstrezi
îți spun nu te dezbrăca nu te dezbrăca încă

nu se aude niciuna dintre muzicile cunoscute numai semnale
nesigure că de data asta aerul nu se mai agață de tine
nu se mai roagă de tine cu mâinile tale cu degetele tale înfipte

în mici găuri invizibile care poate nici nu există în realitate

iar mașinuțele chinezești cu uruitul lor liniștitor păzesc
o zonă îndepărtată
în care locuiește singura persoană pe care nu o cunoști
singura persoană care nu ești tu și niciun soldățel din cauciuc
nu poate să o izoleze

în găuri invizibile în care nu există decât strângerea

din care fugi cât poți cât te țin picioarele și când nu te mai țin
te târăști doar
ca să ajungi mai aproape pe cealaltă parte a pământului poate

și tot restul este atingere

de pe urma sunetului nu mai rămâne decât liniște furioasă
prelinsă printre formele calde-ale respirației
desfăcută iarăși și iarăși din senzația încordării în fiecare moment
pentru o relaxare aparentă care urmează nu încă

și ceva ce nu știi își face loc între tine și ceea ce credeai
că s-a desprins
definitiv
de tine momentul când te vei opri și continui o alergare
în spatele tău

fără să te recunoști îți strigi lucruri unii se descurajează
alții dimpotrivă

și

treaba asta se apropie de o clipă imposibilă în care plutești
ca înaintea somnului
când amintiri din vise invadează amintirile din timpul zilei
amestecând totul într-un
zumzet ciudat un fermoar care se deschide la nesfârșit

paris vis

un imigrant fracturist prin gunoiul din pungi
& noi vorbim de ratatouille cu
ratatouille de față

personajul de desen animat supărat pe
imitația de Disney de pe turnul de metal
căra bucată cu bucată
dumicații unei mese pe care
nimeni nu se mai gândea să o aibă

& așa era altfel nu ar fi fost totul în pungi
aproape etichetate
pierdute în spațiul dintre băncile pentru turiști
aici

sunt copii cu uniforme roz, aici copii cu redingote subțiri și
negre
acum gândiți-vă la ceva frumos:

Blake și Warhol față în față
Petit Palais încruntat la Grand Palais

& fiecare pe drumul lui
trasat discret, aproape interior
fresce portabile peste nori din plexiglas

totul în matrițe cât două pleoape

și mica piață a poeților atât de mari
încât nu îi vede nimeni își face numărul:

plouă peste toate lumile

budapesta metrou

podurile pe care nu o să le trecem, noemi
chiar dacă toate astea sună așa plat și
turistic
la un moment dat
am intrat în magazinul cu apă cu gust de papaya
așa departe de cealaltă parte a dunării
unde nu trecem dincolo decât ca să ne bronzăm

podurile pe care nu o să le trecem, noemi
sunt toate din cuvinte
ar putea să cadă și
să facă altele în locul lor mai înalte și mai frumoase

și chiar dacă sunt numai cuvinte
nimic nu rămâne fără ele
și nici măcar cuvintele nu au cum
să rămână

doar amintirea lor gata dărmată gata
ridicată, și mai frumos, și mai înalt
numai respirații și ritmuri pe care

și dacă le-ar recunoaște cineva
nu ar conta
doar cuvinte pe care
poți să le scrii în orice direcție
numai
gustul acela exotic pe care o zi într-un oraș
perfect respirabil
ți-l dă

rămâne de unică folosință
ca un șervețel
ca o rochie de mireasă
ca un lucru mic și etern

chișinău garaj

nimeni nu putea să îți spună unde mergi
nici măcar prietenii cărora nu le-ai spus nimic
dar i-ai găsit chiar la hotelul tău
eliberând camere a doua zi

gata să scrie
adevărurile pentru care
își exersează revolta

cineva o să vorbească mereu limba ta
sau tu pe a lui
dar întotdeauna cu un accent diferit
și asta pentru că fiecare
reușim să spunem ceea ce celălalt
crede că e de la sine înțeles

cineva mereu o să asculte
și o să înțeleagă greșit
mult mai bine decât dacă
ar fi înțeles perfect

gata să citească
niște cuvinte pe care
acum le crezi mașini vechi
în garajul uriaș întins
pe sub blocuri

ne-ar și plăti ca să stăm acolo
ne-ar și plăti ca să nu stăm altundeva
ne-ar și plăti ca să nu ne gândim
la toate minunile care ne-ar putea lega

unii de ceilalți, alții de noi
toți de voi
spunând asta:

vorbe care trebuie spuse
și gata

berlin he-story

cea mai frumoasă nici nu se uita la mine
cea mai frumoasă avea un ochi în altă lume
cea mai frumoasă ar fi trebuit să fie
pentru totdeauna dar

nu a fost așa
decât în mintea mea

și cavaleri uriași cu armuri uriașe
pe cai uriași abia se țineau pe picioare
înghesuiți într-un punct din timp cât un vârf de ac

sprijiniți de peretele de sticlă
ei pe dinăuntru eu pe dinafară
ei pe dinăuntru goi eu pe dinafară din ce
în ce mai plin de lumina chioară
sărită dintr-o insignă simplă măruntă
din hârtie lavabilă în blocuri întregi uriașe

poate
m-am grăbit
și stau într-un cub alb sub bebelplatz
sau

pentru totdeauna
era doar gândul că undeva s-ar putea să rămână ceva
pentru
totdeauna
la care nici nu are rost să te întorci
nici măcar să ai chef să te întorci nu are rost

doar să știi și nici măcar să știi
numai să bănuiești

că poți vorbi oricând
despre vreme și asta să arate
exact ceea ce vrei să spui

că totul se schimbă peste tot și asta
așa rămâne mereu

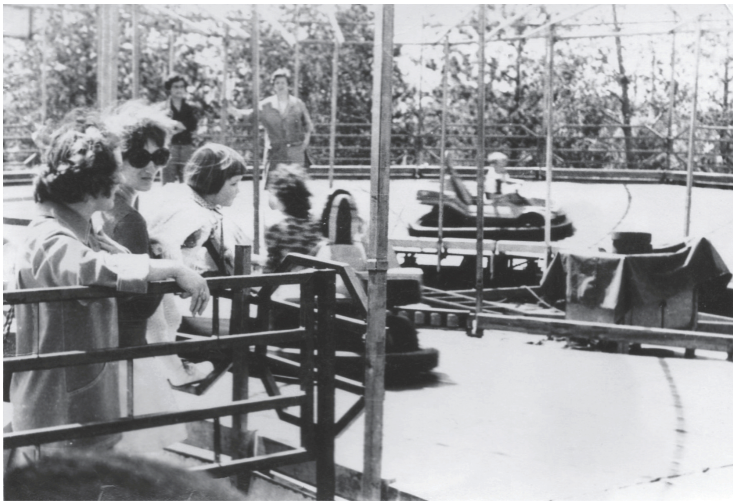

mașinuțe românești

acum o știi pe maică-mea...
doar să nu fim ca ai mei, asta e singura regulă mereu
dar trebuia să o vezi în vara lui '79 cu ochelarii lați de soare
sub copertina de metal de la mașinuțe.
eu mă întindeam pe acolo printre bare, ca de obicei

acum acea amiază se întâmplă lent dar în 1979
abia puteai să o urmărești
maică-mea sprijinită de balustrada lucioasă
eu întins puțin mai încolo
și ea întoarsă
în pantalonii albi și bluza măruntă, roșie
încă liniștită cu fața spre noi. în momentul următor
avea să se sperie

dar încă nu se întâmplase asta nu avea de ce să se sperie
era frumos
toți anii care au urmat de atunci i-a văzut dintr-o dată și
nimic n-a mai fost la fel

poetic. mix

lumina din cap este doar când
te uiți și îți amintești brusc
de ochii cuiva ațintiți asupra

ta tu ai toate formele definite

în raporturi fictive și asta te face
să vezi că invenția este doar o formă de atingere a mea

cald rece departe aici

forme calde formulate la încheieturi
fictive și fade aplecate deasupra acestui punct care se aprinde

poetic. gestual

nemișcat cu mâinile relaxate pe cap
ochii închiși rețin căldura ieri era așa
nemișcat cu mâinile relaxate pe cap

degetele se îndepărtează lejer

doar că nimeni nu se întoarce doar
derulează pe-nainte cu gesturi ușor repetitive pe fire

acum așa vezi printre pleoape

curentul cade o secundă un
întuneric mic un iad mic pentru cei speriați de moarte
& păianjenul fin clipește

Atingeri

Ceea ce numeau toți tinerețe s-a dus și în locul ei nu e nimic
Când plouă Bucureștiul se chircește ca un adult care își amintește
bătăile mâncate în copilărie
Și noi am cunoscut comuniști de doi lei
care au fost bunici minunați și
Ne-am bucurat de securiști bătuți în cap care aveau părțile lor bune
(erau specialiști în ceva, citiseră)
Am fost convinși și noi ca și tine că informatorii au suflet bun
doar că au nimerit prost
Cerul nu crapă doar curge constant un lichid care îți arată
adevărata față
Nici măcar nu încerc să mă feresc dar ne menajăm reciproc,
orașul meu
Ne urâm atât de decent că în momentele bune suntem duioși
se întâmplă des

Ne abținem și ne băgăm în seamă cât putem de puțin
mai ales că ne bănuim deja
Fiecare suntem orașul celuilalt

Nimic nu poate să fie mai trist decât cinci minute în plus
în fața șaormăriei
Totul e minunat. Pachețelul de carne mărunțită
cu mirodenii și condimente
miroase acrișor, încurajator
doar cinci minute, atât. În ziua asta plouată ca un câine
în fața șaormăriei ne despărțim de tot ceea ce
nu ne lăsa să plângem. Nu
spunem nimic. Doar foșnetul tot mai palid al pungii
pe care o strângi în palmă
lași totul pe masa de plastic. Șervețelele sunt cele mai discrete
noroiul tău este noroiul meu și toți suntem fericiți
după duș acasă

Și vorbe

Și vorbe în care nu este nevoie să găsești ceva
Pentru că te găsesc ele și formulează cu sufletul tău
Ca atunci când tălpile intră în pâsla plăcută împăturită pe jumătate
Pentru tine aerul se strecoară în povestea zilei tale
transformă totul într-o
Viață care nu mai este experiență e numai stare persistentă

Când nu ești obișnuit totul doare
Asta ar putea să îți spună orice nou-născut dacă nu
L-ar durea sunetele pe limbă

Și deasupra fiecărei vorbe nu atât sunet cât
Obișnuința de care ai putea să te temi dar
Deja o consideri o parte din tine partea ta pe care
O păstrezi comună cu ceilalți și așa ești aproape de
Fiecare clipă a vieții lumii

Cerul din Delft se desfășoară deasupra ta într-o noapte care
Sunt toți ceilalți străbătuți de luminile unui singur cuvânt

Alergii și alte fantezii

strănuți și mă duci din momentele cele mai intense în acest
singur vârf de ac în care eu sunt doar o amintire cu mine

de aici toate lucrurile se desfășoară înainte și
înapoi. sigur, aici ești și tu și tot restul întâmplărilor, tu
chiar și dimineața când ai văzut că nu se poate spune dacă
tot ce aveai nevoie era o întrebare pusă fix la timp

„tu te bărbierești deja?" mă cam mir. e singura nelămurire
existențială pe care am moștenit-o de mic
singurul moment când mi se cerea sinceritate absolută
și cel care mă întrebase mă privea în oglinda din baie

cu spuma de ras înlăturată de pe jumate din fața lui
care peste numai o lună se va despărți de tot de noi toți

„nu încă" am spus grăbit încântat că am găsit o ieșire din
singura problemă intimă pe care m-am trezit brusc că o am

era și singura discuție absolut personală din toți
cei 20 de ani de până atunci și de după și eu mințeam
„păi să începi cât mai târziu" mi-a zis „e un chin te ține tot restul
Vieții. În fiecare zi sau, mă rog, dacă poți să te abții

Crește tot timpul" părul ăsta pe orice se întâmplă să ai
Ca atunci când abia îți mai poți aminti ceva de care nu mai
Știi cum să dai și trebuie tu să te hotărăști repede când
Tot ce te împiedică să ai legături cu tine cel de aici

Să cureți, să tai, să alegi o zi în care tot restul vieților
Tale se pot sprijini oricât timp și oricâți copii râd în tine

trei palme de dragoste

Privind cu încetinitorul
poți să le iei drept mângâieri
dar atunci lucrurile se întâmplau brusc:
Atingerea exploda în capul meu
și mâna mamei se retrăgea ca să revină:
„eu te-am făcut, eu te omor" ritma și

următoarea palmă:

„o să mă bagi în pământ,
nesimțitule!" se deschide
acum cu alte și alte ecouri. Durerea era o jucărie
lângă perspectiva zdruncinată și camera închisă.
Dragostea își băga capul pe sub ușă și tot ce puteai
gândeai: „mori! mori!"

Și pe palma de final scria:

nici tare, nici încet, doar dintr-o dată.
Prin ferestre, tot ce era afară
se închidea în cutiuțe mici de sticlă și oriunde
era numai iubire pusă deoparte pentru alte momente
care numai acum, care numai aici nu erau și
totul se scutura odată cu tine.

În aer poți să ghicești ce urmează:

ne calmăm: „mă doare
când te aperi, boule!".
Și asta ne ia ani întregi: „îmi ții mâinile?!". Sentimentele
își fac din nou apariția: „nu v-a lipsit nimic
tot ce ați visat ați avut". Dar acum toate astea sunt
doar o altă sticluță de când am fi putut să fim fericiți

alternativ/continuu

. Numai că unele lucruri rămân, tot acum unele lucruri se pierd
am trecut prin pasajul cel rece de la Unirii convins că așa
trebuie să fie frumusețea. Tu pe aproape cu lumea în jur

. și eu prins în ceața compactă, strălucitoare, minunată

Adrian. O melodramă[1]

I
Tocmai mi-am eutanasiat pisica așa că mă simt generos, Adrian
și acum pot să vorbesc și cu tine
am vorbit cu femeile și cu travestiții
tuturor le pare rău de tine. dar
mi-au spus că nu e nimic în neregulă nici când
îți plac hăinuțele mai decoltate și nici atunci
când ești femeie. nici măcar una veninoasă.
dar părerea lor de rău m-a mirat
și am zis să întreb „de ce?”
„pentru că” mi-au spus „nu e nimic rău când ești femeie
și nici travestit nu e atât de rău, iar bărbat chiar că
n-ai ce pierde fiind. dar e foarte foarte trist, aproape ca dimitrie
anghel de trist să nu fii nimic din toate astea”.
și îi cred. e mult mai greu pentru tine
și pentru asta îmi pare rău
dar cei care au citit începutul de la „pe bune/
pe invers” și au fost impresionați înțeleg
totul este un nesfârșit bun rămas
și micile și marile tale crispări și
jocurile de roluri și senzația că
părerile sunt ale tale sau împotriva ta
le lași ca o variație timidă la temă
în 2004 venisem doar ca să te cunosc pe tine la Hilton.
Din toată masa de ego prozatori doar pe tine nu te știam.

[1] Acest text a fost cenzurat pe un site literar în urma presiunilor executate de tinerii bătrâni literari.

II
dar totul se termină așa repede, Adrian.
pisica mea a respirat de 2 ori
și atât. tot rahatul care o sugruma
a rămas zgomot de fond. dar tu încă mai poți
să cureți toate mizeriile în care
nu te simți atât de bine. undeva băiatul ăla
timid care a întârziat la conferința de presă stă
rușinat cu același tricou rock. poate ăsta e
felul lui Cobain de a-ți răspunde: Adrian
tu încă mai poți să nu ajungi în cușca aia
pe care ți-a promis-o omul răutăcios
care te-a descoperit, a crezut în tine
și te-a publicat. el vorbește acum
despre Dumnezeu, tu zici despre tine
și amândoi s-ar putea să aveți dreptate
dar, după cum știi, dreptatea asta
e o chestie așa capricioasă
că nici măcar dacă o ai nu te ajută foarte mult
aproape ca un bețișor chinezesc cu care
încerci să alegi dumicați comestibili din
viața văzută, din marginea pleoapei și asta te doare.

III
e timpul pentru acea arie din mijlocul zilei, Adrian
când legănat de troleibuz te simți integrat
în viața sexuală a orașului. cu travestiții, femeile
bărbații, cu pisicile muribunde și cu sticlele de bere
toate țintindu-ți gura. dar asta e doar o impresie, Adrian
nu e nici prea târziu și nici măcar destul de devreme nu mai e
pentru lucruri care să ne mire. deja ne așteptam la toate astea
și faptul că vorbești ca băieții abia dacă îți dă un pic de subiect
comun cu ceilalți. dar numai puțin, cât să mai umplem timpul
și să alungăm gândul că bătrânețea grețoasă a scriitorului frustrat
nu e pentru noi. ție ți s-ar putea da toate premiile, Adrian

doar că n-ai știi ce să faci cu ele. și știi ironia:
premiul cel mai mare ai fi chiar tu
și atunci ce o să te faci cu tine
crezi că or să te ajute glumițele de cartier?
lecturile docte și disperarea felină?
prin camașa ta descheiată la piept scoate capul
pisica permanentă. ne face să zâmbim, ne înduioșează și
execută păreri de rău. știu că ai vrea să îți spun ceva urât
văd că asta ți se pare că meriți. dar aici nu ai dreptate
pentru că până și cel mai obosit scriitor din limba română
cel mai grețos rămâne mereu un debutant stângaci, fragil
exact cum sunt cei
cărora tu le torni mizerii aici. iar tu niciodată n-ai fost cel mai.
și asta a fost, e și-o să fie șansa ta, melodrama

„Cel mai mare pericol, statul”

lui m.ș.

I. Epic

Știți, eu sunt un proiect al dumneavoastră. În 1990 eram
la un liceu profesional și învățam să fiu prelucrător prin așchiere.
Când m-am dus anul următor la școală eram la mate-fizică.
Mereu m-am întrebat cum eu care vroiam să fiu fotbalist
și făceam tot ce puteam pentru asta, învățasem imnul,
cântam la chitară
aveam în față un contract la strung,
montam cele mai banale clanțe
ratez primele examene și nu știam să fi știut ceva,
ajung la teoretic.
Încă nu scriam poezii dar nici mult nu mai aveam. În sfârșit eram
pe-acolo, cu toate concepțiile greșite în minte și gata să fac

prima eroare majoră din viața mea: m-am dus la preselecție
la fotbal
Ca orice lucru, când l-am făcut prima oară,
nu era o premieră pentru mine.
Mai alergasem și cu un an înainte de la o bară la alta.
De data asta iar
ajungeam la transversală doar când săream cât puteam
și am zis eu stau
în apărare. A fost un meci pe care îl visez și acum:
soarele, cerul clar
abia dacă au trecut centrul terenului și mingea s-a întors mereu
în careul lor, dar cine să te selecționeze dacă ai respins tot,
le făcusem

de râs atacanții, înainte să ajungă la minge degajam
înapoi în fața porții lor. Din meciul nostru n-a fost luat nimeni
ne-au trimis pe toți acasă, cei care am jucat atunci nu am mai vorbit
niciodată între noi. Imnul se schimbase deja,
și un an n-am mai citit nimic.
Am scris un manual de fotbal cu desene colorate
și l-am aruncat după alt an
sau ceva mai târziu. În orice caz nu era ce aveam eu în cap.
Partea teoretică a ieșit și mai bine am rămas corigent la fizică
și după treaptă am plecat la uman. Și asta e tot ce am.

II. Liric (republica poetică)

O fi undeva o țară unde locuim la toate vârstele noastre
în același timp, vorbim toate limbile posibile până și limbaje
nonverbale și ne mai trece prin cap că nu avem cum să nu ne înșelăm
până și dumnezeu a avut încredere că omul ăla o să facă
ceea ce are de făcut
de parcă n-ar fi știut că amărâtul lui însuși n-o să fie în stare
să-și ierte povestea
și cum a ales să joace în istoria în care ai dreptate mereu

și la lumina zilei și în întunericul explicit al nopții oricât de ascuns
înaintezi inventezi toate felurile de comunicare și chiar comunicarea
însăși o tot inventăm, dar cine poate să comunice în locul altuia
nici măcar în locul tău n-ai cum și astea sunt treburile publice
ale poeziei, iar noi abia ghicim că toate explicațiile vin de multe ori
doar ca să schimbe subiectul și atunci aterizările devin
complicate, în orice colț al lumii e numai ceață,
și ne ghidăm după voce

III. Dramatic

Cum cred toți că au dreptate și în fond de ce n-ar avea
n-ar fi ca și cum
ar trebui să dea de la ei ceva părerile sunt gata
soarele își vede de treabă, lunile curg ca o plată
a tuturor, atât doar că nu știe nimeni când începe transmisiunea
în direct și care sunt replicile și ale cui
și atunci rămânem cu impresia
că trebuie să improvizăm, și dacă au toți dreptate
de unde senzația că

pe stradă doar umbrele se înșeală și până și ele
o fac doar orientativ
le și auzi, „e țara ta, desigur, dar tu, tu cine ești?" și repetă
până se face destulă lumină încât să găsească un loc ferit
și să reziste încă o zi până când noaptea o să revină
cu aceeași problemă:
„unde găsesc un bec oricât de chior să-mi pun conturul în lumină"
Și uite, orice pod pe care ne oprim pe podul eroilor
sau podul calicilor ori

pe podul pe care îl făceam când eram mici lăsându-ne pe spate
e ca pe toate podurile din lume o trecere pe care o întrerupem
cu simpla noastră
prezență dornică să lămurească o dată pentru totdeauna ce a fost
înainte și ce o să fie după: impresia de umed
și impresia de fierbinte din momentul
în care ne atingem degetele uscate unul de celălalt
cu palmele apropiate
și odihnite în foșnetul unei clipe care sperăm
să nu se întoarcă niciodată

cei care strâmbă din nas ca și cei care nu-nțeleg nimic
din ce nu-i privește au dreptate, dar asta, nu-i așa,
nu-i ajută prea mult
putem să glumim și să ne gândim la un asteroid salvator
și aceste bancuri
nu sunt ca să fie, sunt spuse mai mult pentru tuse și respirație
orientarea în spațiu n-a fost niciodată o problemă reală
decât pentru cei seduși ca mine de gusturile imponderabilității

poem ORAL [sau] veniți să luați LUMINĂ [sau] tupy-paste DIN GURA literaTURIȘTILOR[2]

„nu ceea ce intră în gură (...), ci ceea ce iese din gură" (Mat, 15:11)

I.

gata m-am gândit. orice milițan a fost un băiat sensibil cândva.
doar că atunci când a rămas singur cu pulanul
a descoperit dragostea.
și peste legea ei doar cine putea trecea. el în ochii lui
așa administrator părea.
dar cineva trebuie să îl ajute să își dea
jos de pe cap cascheta belea
să răspundă și el cu numele lui ceva
cum îl cheamă pe el dacă mai știți cumva
nu mai sta încă o tură
cu cauciucul în gură
că-ți sângerezi gingia
și se ia
câteodată rolurile de figurant sunt foarte grele
mai ales când ții să îți umpli gura cu toate cele
dar tu cândva ai fost un băiat sensibil care își făcea freza.
cu sau fără ea
experimenta desena se-n talenta. dar ce să vezi:
așa a fost toată lumea.

[2] Textul conține citate originale din intervențiile diferiților participanți la o dezbatere privind limitele dreptului de autor în cazul poeziei.

II. în care se întâlnește gashca și cântă o-via-ța mea
Răzvan, las-o moartă.
a zis cineva care se simțea băgat în seamă
Cât despre Țupa, *An-tan-te* /
deși l-am apreciat de când mă știu
în cazul de față nu-l înțeleg. *Dize mane pe* /
s-a simțit obligat să recunoască un turist
Felul în care arată cu degetul mi se pare aproape naiv
mișto jetul lui iulian, *Dize mane compane* /
l-a primit în plin dl. tzupa.
asta e când, ca de obicei
vbești aiurea și mai ales foarte evaziv
Răzvan, las-o moartă. *An-tan-te* //
a recomandat o persoană care vroia să ne arate cum îi place
Nu merge patinajul ăsta artistic cu mine.
bă Țupa, tu ori ești prost ori ești drogat
cum te-am văzut ultima oară, să mor io.
a ales un băiat cu fața de fată să zică de după semnătura anonim
Cât despre Țupa, *An-tan-te* /
deși l-am apreciat de când mă știu
în cazul de față nu-l înțeleg. *Dize mane pe* /
Răzvan Țupa a fost un prost sfătuitor
ca sa fie clar și să nu mai fie dubii
Răzvan, las-o moartă. *Dize mane compane* /
astfel de prestații pot fi jalnice
de exemplu, *An-tan-te* //
Răzvan vrea să dea cu cremă de bocanci
peste ața albă cu care și-a cusut toate povestioarele
de mai sus, *An-tan-te* /
după care pleacă spunând că *Dize mane pe* /
n-a avut niciun rost să-și expună *Dize mane compane* /
toate micile teorii evazioniste *An-tan-te* //
găsește cineva punctul de pe cotidianul
mă miră că tocmai el, An-tan-te /
a cărui reprezentare literară actuală *Dize mane pe* /
este aproape exclusiv bloguistică, *Dize mane compane* /
susține că spațiul ăsta ar fi un fel de

colț al cârtitoarelor. *An-tan-te //*
se mai gândește cineva care se simte dator
Răzvan Țupa cu lipsa lui de fler
dar dând caraghios din floretă *An-tan-te /*
Răzvan Țupa a fost un prost sfătuitor
Razvan, las-o moartă. *Dize mane pe /*
bă Țupa, tu ori ești prost ori ești drogat
cum te-am văzut ultima oară, să mor io.
se jură altul doar ca să pară sensibil
răzvan țupa, ai mâncat, ai rezolvat.
așa, și? apoi te-ai căcat. așa, și? *Dize mane compane /*
apoi ai fumat. așa, și? apoi ai mai tras un fum.
așa, și? apoi te-ai culcat. așa, și? apoi mori! *An-tan-te //*
ooo, Țupa, cât te-ai chinuit tu să omori Generația 2000!
uite că până la urmă ai și reușit!! *An-tan-te /*
și-ai început chiar cu tine. Jesus Maria, *Dize mane pe /*
ce-nseamnă perseverența! *Dize mane compane /*
Răzvan, las-o moartă. *An-tan-te //*
și toate cuvintele capătă forma celor care le-au spus
sau invers. mai degrabă invers

III.
în partea aceasta vorbim cu vorbe din senin
care nu e nevoie nici să sune nici să pară
pentru că nu au de ce să aibă pretenția că
or să te ducă unde n-ai mai fost
asta tu o faci oricum mai mult de frică
dar acum ce crezi că o să zică
oricine te interesează dacă tu nu vorbești
nicicum cu vorbele tale pentru că nimic
din ce ai putea să spui nu e al tău
doar al tău
e și împrumutat ca și numele ca și
părul ca și vărul care ai sperat mereu
că o să te salveze. cu mașinile lui
străine cu poveștile pe care puteai
să i le atribui oricând. dar acum

ce o să te faci
pentru că vine un moment în care
nici măcar cei triști nu mai pot să spună
că exiști. și tu o să crezi că zic de mine
dar cu voce subțire, fără pix și fără hârtie
tot ce auzi e doar o jucărie
în limba ta cum doar pentru tine poate să fie.
și chiar dacă intri în vrie chiar dacă
asemenea celui care doar dacă moare
și doare mai speră să-i fie trecută cu vederea
impostura care îi ornează gura chiar dacă în cea
mai bună zi mergi ca printr-o perdea și corpul îți e din peltea
nu o să te ajute nici măcar dacă te-ar crede toți o să faci
ce știi tu mai bine: să uiți. dar surpriză: lumina din briză vine
din vorbele altcuiva.
și nu îți face probleme totul pornește de la tine
orice ți-aș zice e doar de bine.

prACTic

Când o să știm o să murim
de râs ca la un film
pe care l-am văzut aseară

a doua oară în același fel
uimit din nou de cel
pe care fața ta pare să-l ceară

din amintiri din toate acele fețe
pe care le-ai bănuit de frumusețe
de ce să nu le lași să-ți apară

ca și cum ar fi prima oară...
Când ne lămurim
și vorbim la fel
lângă tour eiffel cuvinte răzlețe
deschid piețe de aer și te înconjoară

Imnul României[3]
o lectură a lui Răzvan Țupa

Poți să stai în cel mai liniștit loc și brusc
Să te lovească fericirea. Nici n-ai bă-
nui, pentru că n-ai știut cum să zici și cui.
Ar putea să te și omoare. Și numai
pentru că nu ești gata să fii fericit

mai mult om decât român mai mult pământean
decât om și, încă, mai mult viu decât pă-
mântean și, pentru tot ce a fost și-o să fi-
e viu undeva, mai mult viu decât mort chiar
dacă ne gândim frumos de morți până și

lejer
despre cei care-au vorbit frumos abureli
decolorând soarele într-o geacă mai
veche
&
e safe
să nu (sau așa se spune) & de-aia mai
bine nu. numai bunica se mai îndră-
gostea

[3] Aceasta este prima parte din seria de poeme propuse pentru proiectul "Before a National Anthem" al artistei Irina Botea, incluzând texte și muzică semnate de 6 poeți și 6 compozitori contemporani la Jeu de Paume Concorde (Paris).

perfect uman
parcă oamenii s-au mai relaxat în Ro-
mânia. Perfect. doar o supă călduță
unde nimeni nu riscă nimic uman. prea
înspăimântător acum și aici, mereu
și mai peste tot. Perfect uman și asta
complet aici

așa
avem și morți, accidente, mici chei zimța-
te pe care le strecurăm pe lănțișoa-
re și
le
purtăm
atârnate, avem drumuri lungi fără să
plecăm de acasă, suntem gata, credem
orice

ne răzgândim doar ca să știm că nu se în-
tâmplă tot doar în capul nostru. asta ne
sparge de râs. Oricine nu e aici e
respectat ca o rasă românească a-
parte, îi dăm să poarte nume și loc, îi

dăm o parte din lume, aici îi ținem
mai mult aproape decât plecați, mai mult, de-
cât fericiți, bucuroși și mereu de fa-
ță, chiar și când eu nu-s în Capitala cu
inimi de sârmă. asta ne sparge de râs

*

Poți să stai în cel mai liniștit loc și brusc
Să te lovească fericirea. Nici n-ai bă-
nui, pentru că n-ai știi cum să zici și cui.
Ar putea să te și omoare. Și numai
pentru că nu ești gata să fii fericit

multe zâmbete și o confortabilă
amorțeală afectivă, asta ne tot
enervează mereu. Legile grupului
s-au schimbat între timp, *sunt astea, ori mergi pe*
ele, ori mori, dar poți să pleci oricând și când

suntem
toți triști suntem toți glumeți și mereu
alții sunt de vină *dar poți să pleci oricând/*
asta
ne
sparge
de râs. vintage love, vintage ideology
vintage ideal, fuckfriends, clubfriends, wc-friends
dar poți

să pleci oricând
și asta ne sparge de râs. numai mane-
chinele din vitrine nu pleacă nicio-
dată cu ochii de ghips fix pe hainele
trecătorilor, numai haine pe care
manechinele le-au purtat deja
și nu or să

le mai
poarte niciodată. Doar oamenii se mai
îmbracă cu hainele de care ghipsul

nu mai
are
nevo-
ie și manechinele din plastic doresc
se uită cu jind. Iarăși asta ne sparge
de râs

(și oricum știm pe cineva care a fost
acolo) complet afectiv, asta ne tot
enervează mereu. Legile grupului
s-au schimbat între timp, *sunt astea, ori mergi pe
ele, ori mori, dar poți să pleci oricând* și când

*Poți să stai în cel mai liniștit loc și brusc
Să te lovească fericirea. Nici n-ai bă-
nui, pentru că n-ai știi cum să zici și cui.
Ar putea să te și omoare. Și numai
pentru că nu ești gata să fii fericit*

(...)

[La mormântul lui A.P.] ***psihopoem*** *[cu clubiști nazi wanabe]*
- varianta masculină -

[exit]
Aveam fiecare cutia lui și eram siguri că am cunoscut
cei mai proști informatori din toate timpurile. Am intrat în cluburi
și am văzut că nu erai acolo: bașii băteau funebru, pe tavane
spoturile se-necau în lumină, imaginile revoluțiilor
vindeau noi și noi sticle de bere

Sunt doar variante ale tale și fiecare câte o cale
Alături de celelalte dintre atâtea moduri în care doar tu
Ai putea să fii acoperind treptat posibilitățile reale

I
Îi vezi peste tot, te învață numai să uiți
interesați, deformați, dereglați
doar amintiri ale tale toți
ai mei se îngrijeau să nu îmi lipsească nimic, mă înveleau
și mereu scoteam de la ei
numerele câștigătoare la loto. ai mei erau vai de ei nu știau
cum să își găsească o scuză pentru orice le trecea prin gură. ai mei
erau cei despre care ai auzit, sunt sigur, dar nu îți face probleme
erau oameni buni, și cu eczeme.

Sunt doar variante ale tale și fiecare câte o cale
Alături de celelalte dintre atâtea moduri în care doar tu
Ai putea să fii acoperind treptat posibilitățile reale

II
club după club încercam, pe rând, să fim comuniști, să fim naziști
în poze cu mustăți de Hitler, cu râs sănătos stalinist să ne...
prefacem interesanți, să... dăm directive. alții ne vrem
îngrozitori, mașini de tocat, iaurt expirat amestecat cu...
gem și doctrină, hit de vitrină

Sunt doar variante ale tale și fiecare câte o cale
Alături de celelalte dintre atâtea moduri în care doar tu
Ai putea să fii acoperind treptat posibilitățile reale

III
să nu ne grăbim, în fiecare colț e un presar asociat. știrile
lui fac înconjurul lumii. despre asta nici nu vrem să știm nimic
niciunul nu o să ne mire fie băieți, fie femei care
doar când se face seară
speră chiar că se ridică și zboară, le doare și iar redevin ei
fiecare schimbând cu ceilalți tot

chipul, sexul și pretextul și
degetele gata să salute
să ceară o informație să ajute

Sunt doar variante ale tale și fiecare câte o cale
Alături de celelalte dintre atâtea moduri în care doar tu
Ai putea să fii acoperind treptat posibilitățile reale

[enter]
Acum pauza publicitară:
ne întoarcem acasă și suntem doar… noi, și știm
că tot ce ai tradus bine
sunt doar gândurile tale complete: „și tot ce e scris
e doar despre mine
ca în vise: chiar și ura și tot din… romane e cu mine, toată
literatura și jumătate din… toate filmele de pe ecrane.”

[enter]
Cele mai vii sunt amintirile
din momentul de față, când toate par… legate cu ață albă, să aibă
loc să spui „pot să apăs și să le vărs sau să port pantalonul întors”
asta…
ar fi tot. mai devreme, mai târziu associated press o să moară
în notele lui ca de fecioară orice am spune o să ne doară

poetic. final

a.

exact lumea așa cum se așează când
o faci tu să fie permanent
încât să se poată descurca și fără tine
o tot reformulezi
inventezi subiectivitățile când
ce se întâmplă peste tot în lume faci tu

b.

un drum lung mai scurt decât întoarcerea în jurul tău
cu lucruri care te pot face să zâmbești
ca și cum totul ar fi perfect
poți chiar să te simți sigur că pereții din placaj rețin
tot, memorează

c.

Și fiecare venim la toate vârstele pe care le-am avut
Chiar și la cele pe care nu vom putea să le mai avem vreodată

Exact lumea în care
Poți să pui orice întrebare

Și totul explodează

Din punct de vedere politic asta-i fericire: fără început
aprinși încet toți la un loc într-un mare film ieftin
numai bun de rumegat
în formă ca să ne asumăm orice, mai puțin prezența.
Cerșetori cu șepci D&G fac cu mâna și zâmbesc acru asigurându-ne
că viața merită trăită și devorată. Pălării de doi lei cântă
de pe clădirile oficiale:

Înnoadă-ți răsuflarea, ăsta-i un oraș olfactiv
Amintirea lui e doar un labirint de mirosuri și e toată comestibilă
Asta-i istoria pliată în hainele pe care le tot porți
și mai mereu ăsta-i ținutul unde
hainele-i poartă pe oameni
la groapă. Toată lumea în formă umană

Oricare are nume diferite pentru locuri cunoscute
dar aici orice loc lipește arome speciale pentru fiecare
trecător. Și e mereu ceva din altă parte.

Manechine cu ochi limpezi din plastic urmăresc spectacolul
pe măsură ce dictează următoarea modă:
Am încercat croiala asta de vise anul trecut
Oamenii sunt așa demodați! zic ele
insistă să tot moară. Ori aici
e cel mai scump să mori
așa că dacă mănânci, o să-ți fie foame
dacă bei, o să ți se facă sete.
Asta-i politica noastră. Orice poftești
numim un șef să aibă grijă de tine
ca în poze, ca în filme
noi suntem adevărații români
noi nu înghițim, noi nu ne folosim dinții

doar mergi după săgeți. Nu-s niciodată corecte
dar greșeala e cel puțin omenească
și tinde să capete un sens religios

în sus. Uite: tot cerul e un steag neoficial
cu semne ciudate care inventează cuvinte de nepronunțat.
Tot ce știi despre comunism aici doare
și facem bâză de asta. Uneori
are o față financiară și vorbește
nostim, din cauza dinților lui Dracula (desigur):

fiecare dinte, o lacrimă mare cât casa cu 1000 de sâni din sticlă
se ridică fix în mijlocul acestei guri cinematografice
hrănită cu scuze ca o mamă africană cu încălțări americane și
credințe aborigene. Ca oricine din Eurasia râdem
până zăpada izbucnește în flăcări
și dansează până vara târziu. și apoi iar
ne pare rău și facem din nou

monumentul de aer

Din toate câte nu se spun și poate/ chiar lucrurile
de nu se întâmplă niciodată
sunt structuri care scot orașe întregi din guri/ Bucurii limpezi

ridicate pe neașteptate din ani lungi/ de șoapte pe care
nu ai apucat să le-nțelegi
dar exact când nu te uiți apar:

Coloane de respirații și toane pasiuni clare/ peste care ai trece rece
dar fiecare
Întrebare se găsește fix în corpul tău

întins peste toate de la început/ până cândva foarte departe
chiar dacă nu ai putut să îți amintești încă:

Dintr-un capăt la celălalt/ al istoriei totul crede sincer
într-un singur
corp cu părțile lui unele imaginate, altele

prinse în mijlocul fiecărei mișcări/ și chiar împinse în margini
în intensitatea
diurnă, apropieri ca niște unghii, ca părul crescute doar

ca să te apere/ de zgomotul tău, de căldura fiecărui organ
din care aprinzi flama calmă a fascinației

Lucruri care sunt numai cuvinte/ doar când sunt zise există
te bucuri, altfel rămân pentru totdeauna/ liniște foșnitoare

și atingerea de fiecare dată când toate astea/ sunt spuse undeva
se mai află încă
din nou persoana cea mai frumoasă și

de atâtea ori, ca și poemul, ca și/ orașul, persoana asta ești
tu,/ respirația completă

Marea planșă a cotelor memoriei

*lichidități

Nu aveam cap, doar un monopost cu boxe integrate.
„Cât crezi că face?" Când ne-am întors de la rampa zilie-
rilor deja ne ajunsese. Ținusem amândoi pum-
nii strânși să nu ne aleagă mustăcioșii din camioa-
ne pentru cules de caise. „O ladă culeasă se
predă și ți se notează. La sfârșitul zilei primești
10 pe una." Nu suna deloc bine așa că ne-am
întors acasă când tocmai se lumina. „Hai până la
mine, zice, vindem niște sticle, umplem niște sifoa-
ne." În cameră stăteau peste spătarul unui scaun
pantalonii pe care îi știam din fața blocului.

Pe masă era un tricou și el familiar. În rest
era întuneric de la jaluzele și mobila
avea ceva incredibil de vechi. Hainele arătau
cu totul altfel decât în zilele în care jucam
fotbal pe-afară și pantalonii treceau prin zonă, bluza la fel. Seara am ajuns acasă și blugii mei tăiați zăceau sfârșiți. Până noaptea târziu am scris pe ei tot ce mi-a trecut prin cap: Public Enemy, Vanilla Ice, M C Hammer, 2 Live Crew și nume de piese muzicale în locul oricărei afirmații. Așa a început piața adolescenței. negocierea memoriei.

acțiuni (3)[4]

Ceea ce spui ne studiază atent poziția corpului și
fața și în general trage o concluzie despre
felul cum tot participăm fiecare dintre noi la viață

și tu te îndoiești și tu faci fețe-fețe
și tu știi că ar trebui să te oprești uneori
dar te gândești că ai putea să faci asta oricând

***lichidități**

În vara aia nu s-a mai putut. Mingea mâzgălită cu pixul
Ford, Saniplast, Mediolanum expirase, un cod dintr-un război
încheiat mai demult. Se purtau niște adidași uriași, espadrile
călcate pe călcâi până deveneau un fel de papuci. În loc de bani
foloseam trezitul devreme și tot ce încercam să spun era
ce mi-ar fi plăcut ca tu să fi știut deja. Și a murit Cobain.

[4] Poemele cu titlul „acțiuni" au fost extrase din seria „77 de note" pentru o lectură de poezie în 2011 iar numerotarea de lângă titlu permite identificarea locurilor originale.

acțiuni (6)

pentru că doar tu ai văzut
toate amănuntele acelei zile
pe care nu o poți uita
din momentul când visul
s-a întrerupt brusc și ai strâns
degetele repede
ca să prinzi numai aer

atunci când zâmbești aerul
din palme îți strălucește
asta poți să ne împrumuți
de fiecare dată
când doar ca să nu pierdem
nimic ne ținem respirația
câteva secunde până când e iar
lumină

***lichidități**

Am știut că s-a terminat atunci când am căzut în
autobuz, șoferul frânase brusc, nimeni n-a putut să mă prindă
Am dat din mâini aiurea și din trei pași am fost la pri-
ma ușă peste încă trei persoane. Căzusem pe spate și abia
am găsit cuvintele care să dea vina pe altcineva. Dar
pe cel care căzuse primul nimeni n-a putut să-l mai ierte. Când am
coborât, nici n-a mai contat. Și azi mai râdem de marea mea cădere.

acțiuni (8)

Dar atunci cum să nu te întrebi
când s-ar putea întâlni liniștea
cu vorbe pe care știi că le
voi spune

sub fiecare sunet o do-
rință secretă de liniște iar
secretul are chipul unei
amintiri ascunse sub impresi-
a că totul este posibil chiar și

legătura sigură dintre
ceea ce spunem și visele
pe care nu ni le mai amintim

tocmai de aceea vise de
neuitat niciodată în fața
ochilor niciodată în fața
unei ezitări numai spațiu
deloc timp doar loc unde suntem

peste tot toți

*lichidități

Abia asfaltaseră în spate la V81. Citisem
Bacovia toată noaptea. Și pe la 11 am zis să ies la tenis.
Peste fileul zgâriat în ciment cu un bolovan din cretă eram
sigur că zbura capul meu. Am sărit și toată
lumea mi s-a înfipt între umeri ca un nod cu margini tăioase
De care rămâi atârnat. Și apoi strigătele, bătăile
din palme „lungă, lungă... ia-o pe șpiț" toate blocurile se curba-
seră pentru acel șut. Nu s-a mai auzit niciun fel de muzică

acțiuni (12)

un aparat foarte complicat
deja îl știm toți pe dinafară
ca un vis pe care nici nu îl mai
percepem ca diferit de noi

un mecanism care conține
toate mecanismele care pot
fi imaginate vreodată

coboară pleoapele
liniștesc privirea
se ridică odată cu ge-
nele sprijini lumea

***lichidități**

Până la autobuz am înjurat încontinuu
Cheia mi se blocase în ușă și când să o scot
s-a rupt. Nici nu mai știu toate înjurăturile pe
care le-am inventat atunci. Mă zgâriasem în palmă și
ustura ca un câine. „Foarte frumos vorbești!" m-am au-
zit chemat în glumă de cea mai cunoscută voce.
Seara deja nu se mai vedea nimic ușa era
reparată, niciodată nimeni nu mi-a mai spus ni-
mic despre asta. Numai ce-am spus nu a uitat nimeni.

acțiuni (16)

vise mari și vise mici
abia sunt separate
și uneori chiar își schimbă
locurile între ele

zgârie-nori pe care
nici nu îi bănuiam apar atunci când ridici pri-
virea oameni cu vise exact ca ale mele
robotesc acolo doar pentru că privești așa

***lichidități**

De fapt tot ce s-a schimbat a fost că, pentru prima dată
n-am mai luat tramvaiul zilnic. Porneam pe jos pe lângă
cinema Lira și coboram spre Panduri până la
Palatul de trebuia să fie al lui ceaușescu,
i-au zis al poporului și până la urmă a ieșit
al parlamentului. Încă nu se transformase treaba
în muzeu de artă contemporană dar nici mult nu
mai avea. De obicei mă duceam în jos pe lângă
gardul de piatră până în parcul din față și
îl traversam încet. de acolo se deschideau toate
drumurile la fel ca în pădure la Bușteni când e-
ram în clasa a IV-a, la fel ca pe malul Dunării
spre Măcinul rebegit când încă nu înțelegeam
care-i treaba cu cărțile de la Păcălici. La fel
ca mai târziu când noaptea porneam din Piața Rahova
Până la Moghioroș, trecând prin centru pe la „Mes Amis".
Odată am găsit pe drum un pui de pisică. Și nici
măcar puiul ei nu mai e acum. Doar drumurile.

acțiuni (22)

flori mai mici pentru cuvinte scurte
flori mai mari pentru lucruri de nespus
flori uriașe care ne conțin și
care își leagănă capetele
cuprinse de panică atâtea
cuvinte scurte atâtea lucruri
pe care nu le poți spune și toa-
te legănate cald în mintea ta

***lichidități**

ce-ai vrea să mai vezi o dată?
Sub piciorul podului dinspre Brooklyn tot drumurile
astea mi-au venit în minte. Am intrat repede într-un
bar cu mese de biliard și rockeri cu bărbi uriașe
și veste din piele și nimeni nu se grăbea nicăieri.
Nu mai aveau voie să fumeze înăuntru și în
loc de coloane de fum te priveau în sfârșit ca pe u-
nul de-ai lor. Ne-am așezat, ne-am ridicat și ne-am gândit să
ne întoarcem acolo și în timpul zilei. Exact ca
în tot restul vieții noastre.

acțiuni (26)

câteva miliarde de galaxii
cu câteva miliarde de stele
câteva miliarde de zile ri-
sipite în câteva lumi mili-
arde
și
tu aici
și
eu aici
și
fiecare dintre noi acolo pre-
ocupați

***lichidități**

După ce toată lumea plecase am coborât în depozit. Ca să ajungi
la subsol coborai de la etajul doi sub palatul Cantacuzino pe o
scară îngustă prin beznă până la primul întrerupător de la parter
și apoi dedesubt la un buton pe culoarul de sub pământ.
Până acolo totul se întâmpla pe întuneric. Pereții de
beton nefinisat așteptau orice aș fi putut
să-mi imaginez și marea bancă a memoriei
a început să își facă atunci treaba. Ce-ți amin-
tești, ce-ți închipui, alege un chip, alege un nu-
me și tot restul se aranjează după ce poți să-i spui. Și atunci n-am
înțeles decât că dacă te miști mai repede nu
mai apucă să vină peste tine marile spaime devoratoa-
re cu desfăcătoarele lor de conserve minuscule strecurate sub
pleoapele mele. Apăsam ușor și în jurul becului agățat în numai
două fire de tavanul jos. Se înșirau ușile. Toate încuiate. Fiecare
cu modelul ei, ca și tine.

acțiuni (51) **h#13**

în imaginație toate lumile
la care ne-am gândit au existat încă
ne întâlnim în lumi perfecte în care
nu am pierdut niciunul nimic și doar

aici fiecare dintre acestea
poate să fie real real real imperfect și uman

***lichidități**

Când stăteam în pat nu ți-am cerut să mă înțelegi și
nici măcar să mă asculți ori alte lucruri pe care
le știm de la televizor. Doar spune cu vocea ta
din piept, din gând doar să nu ne dăm cap în cap.

Cu fața lipită de cutele feței
de pernă bumbacul se aprinde ca o lanternă
lângă pleoapa ta nehotărâtă dacă să lase
tot acum deoparte și să doarmă
sau să ia de la capăt gustul zilei care vine

Un wall-street al limbajului

I
Gulere albe, gulere colorate
Desfăcute lejer ca și cum n-ar conta
Nici airbag-ul lumii gata să pocnească
În fața oricui, nici măcar ce tot aflăm

Ultimele știri sunt mereu începuturi
Urme-ale unui timp rătăcit în prezent
Părți mari din noi întregi se scufundă în gol
Unde-ar rămâne cât decupăm un moment
Descriși în cifre brusc întrerupți de aer
Fiecare lumea abia sprijinită
În punctul nesigur definit mereu tu
Cum atingi aici articulat prezența

Treceri de pietoni marcate sonor deschid
Cănile de cafea pe care le purtăm
În locul gurilor, strada se îmbibă
De recomandări, primește un chip lichid

II
Și ceea ce spui ia forma oricui ar fi
prin jurul tău tăcut înfășurat doar în
apariții vag/clar bântuite de chiar
senzațiile abia formulate noi

III
Cum pe sub haine toți suntem dezbrăcați
Dincolo de vorbe la fel de năuci
Demarăm hotărâți spre fiecare
Toate lumile, semnalizările

Zumzetul clipit în ledul minuscul
Încastrat pe limbă alunecă alb
Peste tot corpul tău răspândit până
Tocmai te nășteai. Și noi am fost aici
Unde am vorbit despre fericire
Și orice unghie ai putea să vezi
Tot asta îți spune: am fost chiar aici
cu fericirea. Să-ți explic e un pic.

Mai bine-ți arăt sau chiar și mai bine
facem împreună liniștea asta
în care o dată doar o secundă
ne putem vedea fără nicio scuză

Cuprins

Praf de stele
77 de note de poezie și 2 tăceri

[pag. 7] **lucruri**
(3v) *cea mai mare parte praf*
(4) *e ca și cum acum*
(4v) *la lumina telefonului*
(5) *un pic toate lucrurile*
(7) *atât. numai câteva vorbe*
(9) *acum noaptea încearcă să*
(10) *de cele mai multe ori*
(11) *ca atunci când aveam impresia*
(13) *iar în spatele sticlei*
(14) *da, după ce înveți să fii atent*
(15) *până la urmă totul a fost bine:*
(17) *ca și visele, stelele nu se termină*
(18) *locul în care ne întâlnim este*
(19) *dacă într-o mână ții luna*

[pag. 13] **exerciții**
(20) *și în fiecare mână ți se deschide*
(21) *da, te gândești: uneori*
(23) *când scriu aici mai înclinat*
(24) *numai camere cu ferestre mai mult*
(25) *pe umărul fiecăruia dintre noi*
(27) *cópii perfecte cópii aproximative*
(28) *între aerul cald și aerul*
(29) *deja*
(30) *în mijlocul străzii*
(31) *și tot ce știam că nu are cum*

[pag. 18] **zile de praf**
(32) **luni**
(33) **marți**
(34) **miercuri**
(35) **joi**
(36) **vineri**
(37) **sâmbătă**
(38) **duminică**

[pag. 21] **ore de stele**
(39) **h #1** *aproape un vis în care*
(40) **h #2** *într-un lift nu sunt foarte*
(41) **h #3** *o plimbare pe bicicletă prin*
(42) **h #4** *tot felul de momente inclusiv*
(43) **h #5** *și ceea ce vine de la sine*
(44) **h #6** *e destul zici și te ridici*
(45) **h #7** *și acum ești pe drum*
(46) **h #8** *zile de praf, ore de stele*
(47) **h #9** *momentul în care ți se pare*
(48) **h #10** *e de speriat cum vor toți*
(49) **h #11** *într-o zi o să fim gata*
(50) **h #12** *& nici măcar nu o să mai fie*
(52) **h #14** *acum pornim și niciun drum*
(53) **h#15** *ne gândim că este*
(54) **h#16** *poți să te simți înconjurată*
(55) **h#17** *ne fac să zâmbim*
(56) **h#18** *când lăsăm să vedem*
(57) **h#19** *cea mai frumoasă masă*
(58) **h#20** *și de fiecare dată când*
(59) **h#21** *doar și dacă știi*
(60) **h#22** *când pornim spre o casă*
(61) **h#23** *când din lumea ta care*
(62) **h#24** *și fiecare dintre cei*

[pag. 31] **respirații**
(63) *spun și mă opresc*
(64) *și un lucru este un fel*
(65) *într-un fel și eu și tu*
(66) *ți s-ar fi spus că nu avem*
(67) *e suficient să crezi*
(68) *arunci în aer foamea*
(69) *dintr-o sticlă de plastic*
(70) *9 nouă ne apare dintr-o dată*
(71) *8 Sigur, se poate și invers să*
(72) *7 Deloc mai clar decât tine*
(73) *6 Dacă întorci cuvântul*
(74) *5 Când te gândești să fugi*
(75) *4 Mai sunt unele*
(76) *3 Trăim unele lucruri destul*
(77) *2 Numai că uneori*
(78) *1 și tu*

[pag. 37] **cuvinte**
(79) *câte lucruri care să merite altceva*

poeme sportive
[pag. 41] blitz negru
[pag. 42] ieșire în decor
[pag. 43] contur lejer
[pag. 44] semnele de pe gleznă
[pag. 45] și tot restul este atingere
relații glisante
[pag. 46] paris vis
[pag. 47] budapesta metrou
[pag. 48] chișinău garaj
[pag. 49] berlin he-story
[pag. 51] mașinuțe românești
[pag. 52] poetic. mix
[pag. 52] poetic. gestual
[pag. 53] Atingeri
[pag. 54] Și vorbe
[pag. 55] Alergii și alte fantezii
[pag. 56] trei palme de dragoste
[pag. 57] *alternativ/continuu*
[pag. 58] Adrian. O melodramă
[pag. 61] „Cel mai mare pericol, statul”
[pag. 65] poem ORAL [sau] veniți să luați LUMINĂ [sau] tupy-paste DIN GURA literaTURIȘTILOR
[pag. 69] prACTic
[pag. 70] Imnul României
[pag. 74] *[La mormântul lui A.P.]* ***psihopoem*** *[cu clubiști nazi wanabe]*
[pag. 76] poetic. final
[pag. 77] legături bucureștene: corpuri românești
[pag. 79] monumentul de aer

[pag. 83]
***lichidități** Nu aveam cap*
[pag. 84]
acțiuni (3) *Ceea ce spui ne studiază atent*
***lichidități** În vara aia nu s-a mai putut.*
[pag. 85]
acțiuni (6) *pentru că doar tu ai văzut*
***lichidități** Am știut că s-a terminat*
[pag. 86]
acțiuni (8) *Dar atunci cum să nu te întrebi*
***lichidități** Abia asfaltaseră*
[pag. 87]
acțiuni (12) *un aparat foarte complicat*
***lichidități** Până la autobuz am înjurat*
[pag. 88]
acțiuni (16) *vise mari și vise mici*
***lichidități** De fapt tot ce s-a schimbat*
[pag. 89]
acțiuni (22) *flori mai mici pentru cuvinte scurte*
***lichidități** ce-ai vrea să mai vezi o dată?*
[pag. 90]
acțiuni (26) *câteva miliarde de galaxii*
***lichidități** După ce toată lumea plecase*
[pag. 91]
acțiuni (51) **h#13** *în imaginație toate lumile*
***lichidități** Când stăteam în pat*
[pag. 92]
Un wall-street al limbajului

Casa de editură Max Blecher
Bistrița, str. Mihai Eminescu, nr. 3, sc. A, ap. 9
tel. 0723 572 332 / 0765 257 097
e-mail: casadeeditura@maxblecher.ro
http://maxblecher.ro/